

דעם רבינ'ס

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

עכט

דער ריינער קוואל

און פארשטיין יעדע שיחה, די גבדות, די עצות מיט די מוסר וְהתעוררות וואס קומט ארויס פון יעדע תורה, און זאלסט בעטן פון באשעפער זאל דיר ליכטיג מאכן די אויגן צו פארשטיין אלעס אויף למעשה ווייל אלע דיבורים פון רבי'ן, זענען זייער נויטיג און וויכטיג לעבודת השם יתברך.

אפילו אין עטליכע פלעצער קען עס אויסזען פון אויבנאויף אז מען פארשטייט נישט לעבדה וואס צו טון. א מענטש לערנט לקוטי מוהר"ן א טיפע לאנגע תורה, א קינד קען פרעגן וואס האט דאס מיט מיר עס איז אזא שווערע תורה צו פארשטיין? מיט דעם אלעס זאגט ר' נתן איז פארהאן אין יעדן תורה פיל וואונדערליכע

עצות, און א גרויסע התעוררות זיך צוריקצוקערן צום באשעפער אויף דעם ארט וואו דער מענטש געפינט זיך.

אויב דו וועסט גוט צולייגן דאס הארץ און זיינע אויגן, וועסטו אויף דארטן טרעפן גוטע עצות לויט דיין מדרגה, ווייל אלע דיבורים פון רבי'ן זענען א גרויסע פלליות, עס נעמט ארום די גאנצע בריאה,

די פרשה פרשת פנחס, איז דא אן אינטערעסאנטע פסוק וואס מען געפינט נישט אין דער גאנצער תורה, "וידבר משה אל ה' לאמר", משה רבינו פאר ער איז נפטר געווארן פון דער וועלט, האט ער געבעטן פון השם יתברך לאמר: "יפקוד ה' אלקי הרוחות לכל בשר", דער אויבערשטער הייסט "אלקי הרוחות", זאגט רש"י: "רבונו של עולם דו ווייסט דאך אז יעדער איד איז אנדערש, מיט פארשידנארטיגע דעות, גיב זיי א מנהיג וואס וועט זיי קענען

פארטראגן יעדער איד לויט זיין דעה, זיין מיינונג, שטעל אן איש על הדעה וואס זאל זיי פירן".

האט דער אויבערשטער געזאגט "ויאמר ה' אל משה קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו וסמכת את ידך עליו

(במדבר כז, יח) גיב אים דיין קדושה, דיין יראה. און יהושע איז טאקע געווארן מנהיג.

רש"י זאגט אויף איש אשר רוח בו, "ער זאל קענען סובל זיין און פארשטיין אלעמענס גייסט, און אריינשיינען אין יעדן איד, לויט זיין דרגה".

אין שיחת הר"ן קל"א שרייבט ר' נתן, "דו זאלסט גוט מעין זיין אין יעדן תורה, און זיך מתבונן זיין

יעדע תורה אין לקוטי מוהר"ן איז כלול פון דער גאנצער תורה, און נישט נאר פון די גאנצע תורה, נאר פון יעדן מענטש אויף דער וועלט, אין אלע סארטן דרגות, פון דער העכסטער איד, וואס איז זייער אפגעהיטן און ערליך, ביז דער אונטערשטער מענטש וואס איז זייער נידריג.

דאס מיינט אז מיט יעדע תורה און שיחה פון רבי'ן קען דער גרעסטער צדיק אויף דער וועלט און דער נידריגסטער שוואכסטער איד אין זיינע קלענסטע מדרגות דינען דעם באשעפער מיט די עצות.

אין סוף שיחה קב"ד שטייט אז ווער עס האט געהערט דעם רבי'ן רעדן זיינע דיבורים מיט א ריינקייט און תמימות און מיט אן אמת, איז יעדער דבור אריין אין די הערצער פון די צוהערער אזוי ווי א פלאם פייער ממש, אז אלע ארומיגע זענען געווארן זייער שטארק צוגעצויגן צום באשעפער מיט גאר א שטארקן וואונדערליכן קשר און ברען צום באשעפער.

נאכן הערן אזעלכע רייד האט זיך געדאכט פאר די צוהערער אז פון היינט און ווייטער האט מען מער נישט קיין בחירה צו נישט פאלגן, מען וועט זיכער מוזן זיין נאנט צום באשעפער און זיך נישט קענען אפטיילן פון אים, מען וועט זיכער נישט טון חס ושלום קעגן באשעפער'ס רצון, ווייל דאס הארץ איז געווארן אזוי צוגעשטעפעט צום אויבערשטן נאכן הערן די רייד. מען קען בכלל נישט ארויסברענגען די התעוררות וואס מען האט באקומען הערנדיג דעם רבי'נס רייד.

אבער אויך היינט ווער עס איז עוסק אין רבינ'ס פארקטיגע ספרים און ער וועט אריינקוקן מיט אן אמת און תמימות זאגט ר' נתן צו אז זיכער וועט זיך זיין הארץ זייער אויפפלאקערן צום באשעפער, ווייל אלע דיבורים פון רבי'ן זענען ווי

פלאקערדיגע קוילן.

אין תורה ט' חלק שני זאגט דער רבי אז די צדיקים קענען אנשטעלן דאס פייער און ברען עס זאל נישט זיין נישט צו שטארק אדער צו שוואך, דאס מיינט "איש אשר רוח בו", אזוי ווי מען זעט ביי א פייער, אויב עס קומט צו א שטארקע ווינט קען זיך דאס פייער פארלעשן, פון צווייטן זייט קען אמאל זיין א שוואכע פייערל און מיט א ווינטעלע קען מען מאכן עס זאל נאך ברענען שטענדיקער און זיך אויפפלאקערן.

אזוי קענען די צדיקים אנצינדן אונזער הארץ עס זאל ברענען מיט די ריכטיגע מאס, עס זאל נישט זיין קיין רוח סערה, און נישט צו שוואך ווייל דער מענטש קען אזוי אריינפאלן אין מרה שחורה ועצבות.

די היינטיגע פרשה פון פנחס ווייסן דאך אלע אז פנחס איז אליהו הנביא, אויף אים איז דא א פסוק אז ער האט געקענט מצמצם זיין דאס פייער איש אשר רכב על סוסי אש בסערה, ער האט געקענט מכניע זיין דאס פייער עס זאל נישט זיין צו שטארק.

דער אויבערשטער זאל העלפן בכח אליהו הנביא ווען מען לערנט די פרשה פון פנחס, און בכח אלע צדיקי אמת זאלן זיי קענען אריינשיינען אין אונז א רוח דקדשה און טהרה אז מען זאל זוכה זיין צו א גאנצע שמחה אזוי ווי דער אויבערשטער וויל, ביז אונזערע הערצער וועלן זיך אנפלאקערן און אנווארעמען מיט א געוואלדיגע תשוקה טרעפלויז נישט צו פיל און נישט צו שוואך, און דורכדעם וועלן מיר אנקומען צו וואס מען דארף אנקומען און זיין בשמחה און דבוק אין באשעפער אלעמאל עס זאל מקים ווערן דער פסוק ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כלכם היום, אמן נצח סלה ועד.

מפי עולרים וינקים יסדת עז למע צורריך להשבת אויב ומתנקם

דער הייליגער רבי האט געהייסן מאכן א כרוז און אויסרופן אז אלע
זאל קומען צום אים אויף ראש השנה.

עס פארלאנגט זיך נאך גאר אסאך תפלות, אז דער הייליגער קבוץ
ביים רבין זאל קענען צושטאנד קומען, בפרט די תפלות פון די
הייליגע תינוקות של בית רבן וואס האט גאר א גרויסע כח צו
ממתיק זיין אלע דינים.

דעריבער וועט בעזר השם פארקומען א גרויסע,

עצרת תפלה ליילדי ברסלב

ווי די קינדער וועלן הערן א שיינע דרשה
און מתפלל זיין און בוקע רקיעים זיין מען זאל קענען פארן
צום הייליגן רבין אויף ראש השנה צום הייליגן קבוץ.

ביום רביעי פרשת מטות מסעי הבעל"ט (ליל ער"ח אב מוקדם)

בבית המדרש נחלת חן, בית שמש

בשעה 7:20

די קינדער וועלן קומען בעז"ה מיט די משגיחים און מלמדים פון די חברות.

כאפן שירים

גרויסע זאד! נאר וואס דען - נישט כאפן!
דער רבי האט אוועקגעשטעלט דער
טעלער, און יעדער איינער האט גענומען
א שטיקל, שירים איז טאקע אזוי הייליג,
פונדעסטוועגן - פלעגט מען נישט כאפן!

נישט כאפן

אמאל איז געווען אין אומאן א הונגער, א
הונגער מיינט אז עס איז נישטא צו קויפן
קיינעם אין די געשעפטן, מען הונגערט!
שבת צובאקומען א ברויט - א שטיקל חלה
איז געווען א גרויסע מציאה. איז דעמאלט
אין דעם הונגער יאר געווען עפעס א קדוש
ביי א גביר, האט איינער געבעטן דעם
אנדערן; 'געב מיר א כאפ א שטיקל מזונות',
האט דער חבר געכאפט פאר אים, האט זיך
אויפגעשטעלט ר' מרדכי באברניצער און
זיך אנגערופן: "ביי אונזער טיש זאל מען

עס איז דא א מנהג אז ווען א גרויסער
צדיק, א רבי ענדיגט עסן פלעגן די חסידים
כאפן שירים, דאס מיינט אז מען נעמט
פונעם רבי'נס טעלער וואס דער רבי האט
איבערגעלאזט פון זיינע הייליגע עסן.

ביים הייליגן רבי'ן איז אויך געווען דער
מנהג, אבער נישט מיט א כאפער'י נאר
דער הייליגער רבי האב געגעסן האט ער
אוועקגעשטעלט דעם טעלער אין א זייט,
און די חסידים האבן גענומען, יעדער
איינער האט גענומען עפעס שירים! אבער
נאר גענומען - מיט אזא מין יראת שמים -
נישט געכאפט די שירים!

וועגן דעם ענין פון שירים שטייט אין
ירושלמי, וועגן 'שירים פון א צדיק',
דארט ווערט דערמאנט אז שירים איז א

נישט זאגן קיין שום חסרון אויף עסן. ווען מען ברענגט עפעס א מאכל צום טיש, זאל מען נישט זאגן: "די עסן טויג נישט, די עסן איז נישט געשמאק!" אויב דו דארפסט נישט, אדער די עסן טויג נישט אז מען האט עס געברענגט צום טיש עס דאס אויף און נישט זאגן קיין שום חסרון אויפ'ן עסן!

פון דעם מאכט זיך א קריגעריי, אויב מען זאגט פאר די מאמע אז דאס עסן טויג נישט, זי קאכט נישט גוט, אדער אז ס'האט נישט קיין טעם די עסן! - דאס איז 'תאנות אכילה'! וואס מען גיבט זאלסטו עסן!

דאנקן פאר'ן עסן

דער רבי האט דערציילט אז אלץ אינגל ווען ער פלעגט עסן זיין מאלצייט, פלעגט ער נאכדעם לויבן און דאנקען השם יתברך אין אידיש, אויף די גאנצע סדר פון זיין עסן, און ער האט זיך נישט באגניגט מיטן בענטשן ברכת המזון, נאר פון זיך אליין האט ער געלויבט און געדאנקט השם יתברך אויף די גאנצע סדר פון זיין עסן יענעם טאג. למשל, אז מען האט אים קדם געגעבן אביסל ברוינפן און א שטיקל לעקיק, און נאכדעם רעטעך פון פארן עסן, און אזוי ווייטער די גאנצע סעודה, פלעגט ער אפגעבן שבח והודיה פאר השם יתברך אויף יעדע זאך באזונדער.

כאפן?! שטעלט אייך פאר קינדער, אלע מענטשן זענען דאך אזוי הונגעריג נעבעך, זיי גייען אויס פאר א שטיקל ברויט, עס איז אזא שטארקער הונגער און דאך האט ר' מרדכי דער ברסלב'ער חסיד געפרעגט: "ביי אונזער טיש זאל מען כאפן?!"

דער רבי האט געזאגט: "די וועלט זאל וויסן וויאזוי איך לערן 'דרך ארץ', וואלטן 'קיסרים' [מלכים] געשיקט זייערע קינדער איך זאל זיי לערנען דרך ארץ! דאס איז אויף איינע פון די מתנות וואס מען באקומט ביים רבי'ן! חוץ פון די גרויסע עצות פון רבי'ן פון התבודדות, חצות, איז אויך דא אן עצה פון 'דרך ארץ' דאס איז אויך פון די למודים פונעם רבי'ן!

א גדול ביים טיש

דער רבי האט געזאגט, אז ביים עסן, "דארף מען עסן מיט דרך ארץ אזוי ווי עס זיצט א גדול [א גרויסער רב, רבי] ביים טיש!"

האט דער רבי פשוט געהאלטן, אז ביים עסן זאל זיין מיט א דרך ארץ, די עסן אליין זאל זיין מיט א יראת שמים, אזוי ווי ווען עס זיצט א גדול - א צדיק ביים טיש, וועל איך דאך זיכער עסן מיט א ספעציעלן דרך ארץ!

די עסן טויג נישט

דער רבי האט אויך געוואלט מען זאל

אונטערזעגנס #4

רבי ר' נתן'ס זכרון

א טריט אריין אין לעבן

גרויסער יחסן. מזל טוב!!! מזל טוב!!!
אין יאר תקנ"ב איז רבי נתן א חתן געווארן
צו הרבנית הצדיקת מרת אסתר שיינדל
אויסערבאך ע"ה, א בת תלמיד חכם און אשה
צנועה.

רבי דוד צבי האט זיך אויסגעדרוקט: "פיל
שיינע שידוכים פון גרויסע תלמידי חכמים
האט מען מיר אנגעטראגן פאר מיין חשובע
טאכטער, אסתר שיינדל, אבער איך האב
אויסגעוועלט רבי נתן צוליב זיינע ברייטע
פלייצעס..."

רבי נתן'ס אייניקל, דער דערהויבענער חסיד
ר' מיכל'ע, איז מסביר דעם אויסדרוק: דער
עלטער זיידע האט געמיינט צו מרמז זיין
אויפן פסוק (בראשית מט, טו) "וַיֵּט שָׁכְמוֹ
לְסָבֵל - עַר הָאֵט גַּעֲנִיגֵט זַיִנֶּע פֿלייצעס
צו טראגן"; פֿשט דערפון איז אז רבי נתן
באזיט די כוחות צו טראגן אויף זיך דעם
יאה פון תורה און עבודה!

איין שמחה אין צווייטן
אין יאר תקנ"ג איז געווען א געהויבענער
יאר פאר רבי נתן. מיט קדושה און

ר' נתן איז שוין צוועלף יאר אלט. א גרויסער
בחור! שוין גרייט אריינצוגיין אין שידוכים...
אין יענע צייט זענען די קינדער געווען רייך
און ערוואקסן פון קליינערהייט אן. מען
האט חתונה געהאט פרי און אנגעהויבן צו
אויפֿשטעלן דורות אינגערהייט.

דער טאטע פון רבי נתן, רבי נפתלי הירץ
ז"ל האט געזוכט א פיינעם שידוך פאר
זיין געראטענעם זון. עס האט געמוזט זיין
איינער וואס וועט וויסן צו שטעצן דעם
אויסגערופענעם תלמיד חכם און א בת
תלמיד חכם וואס וועט שטיצן און אים
העלפן צו קענען ווייטער לערנען תורה
בהתמדה.

שידוכים זענען ארויף און אראפ פון טיש,
און ענדליך איז אנגעקומען עפעס א הצעה
אויף וואס ר' נפתלי הירץ האט מסכים
געווען דערצו. עס האט זיך גערעדט פון
די טאכטער פון איינער פון די שטארק
אנערקענטע רבנים אין יענער צייט: רבי דוד
צבי אויערבאך זצ"ל וועלכער איז באקאנט
געווען אלס גאון און קדוש און דערצו א

עלוי, ר' נתן שטערנהארץ! די גאנצע שטאט, משפחה און ידידים זענען ארויסגעקומען זיך מיטפרייען מיט דער דערהויבענעם שמחה. מיר קענען זיך נאר פארשטעלן אז ס'איז זיכער געווען צוגערישט א הערליכע סעודה פון כל טוב וטוב...

גלייך נאך דער בר מצוה האט מען אנגעהויבן זיך רישן צו דער חתונה. די הכנות זענען אנגעגאנגען אויפן העכסטן גראד. ענדליך, שבת נחמו, פון יענעם זעלבן יאר האט מען געפראוועט געווארן די דערהויבענע חתונה, ווען רבי נתן טרעט ארויס צו דער חפה מיטן רעכטן פוס, און גלייכצייטיג טרעט ער אריין אין א נייע תקופה אין לעבן...

דערהויבנקייט האט ער זיך געגרייט צו זיין בר מצוה ווען ער וועט אננעמען דעם עול תורה ומצוות בשלמות.

קינדערלעך, מיר קענען זיכער זיין אז רבי נתן איז נישט פארגעקומען געווען מיט דער זאל, קעייטערניג אדער בר מצוה מתנות... דאס האט ער געלאזט פאר די פרייען צו באפארען. מיר פארשטייען אליין אז רבי נתן האט זיך זיכער געגרייט מיט א הערליכע פשטל מיט חריפות. זיכער האט ער זיך געמאכט א חשבון הנפש פון זיינע קינדער יארן און וואס ער נעמט זיך אונטער אויף להבא צו קענען שטייגן מדרגה לדרגה נאך דער בר מצוה.

חמשה עשר בשבט איז פארגעקומען די גרויסארטיגע בר מצוה פון דער חתן און

המשך פון זייט 12

אקט אבער מען הערט ארויס פון זייערע מיילער טענות און באשולדיגונג איינער אויפן צווייטן. דער רבי פון הפסקה וואס האט מיטגעלעבט דעם פאסירונג רופט זיך אן: "טייערע קינדער, אנשטאט באשולדיגן איינער דעם צווייטן, טוט ענדערש שוין תשובה אויף דעם שלעכטן אקט וואס ענק האבן געטון און לערנט אייך אז מען טוט נישט אזעלכע זאכן".

יחזק רופט זיך אן: "הא, ריכטיג, איך פארשטיי. אין דער מעשה פונעם חגר האבן מיר געלערנט אז דער רבי רופט אן די גזלנים 'צדיקים' ווייל זיי האבן תשובה געטון, אבער אויך רופט ער זיי אן 'משוגעים' ווייל חוץ פון די תשובה וואס זיי האבן געטון האבן זיי אויך באשולדיגט איינער דעם צווייטן".

ווער איז שולדיג?

ער האט סימנים.

מיט וואונדער

און צעמישקייט

קוקט זיי אלעזר אן, היתכן מיינע חברים פון פתח האבן פון מיר גע'גנב'ט מיינע שטיינער?! נאך פאר ער עפנט זיין מויל, הייבן יחזק און אברמ'לע אן שרייען און זיך טענה'ן: "נישט איך האב עס גענומען, גיין ניין, נאר יחזק, 'נישט אמת ס'איז אברמ'לע'... אויפגעברויזט באשולדיגט איינער דעם צווייטן מיט די גנבה. ער האט עס גענומען ערשט, 'כ'האב אים נאר געוויזן וואו ס'ליגט'. יחזק און אברמ'לע האבן זייער חרטה געהאט פארן טון אזא נארישע

מעשה ג – דער הַיִּנְקֵעֵיגער 3

און האט זיי אין איינעם אויס גימישט. און האט זיי פאר שפרייט אויף דעם וועג. און ער איז ארויף גיגאנגען אויף דעם בוים און האט זיך דארט גיזעצט. ער זאל זעהן וואס מיט זיי וועט זיך טאהן.

האט ער גיזעהן ווי די גזלנים זענען ארויס גיגאנגען. וואס דער עלצטער גזלן (הנל) האט זיי ארויס גישיקט רביווען.

ווי די גזלנים זענען גיקומען אויף דעם וועג תיכף ווי זיי האבן א טרעט גיטאן אויף דעם פול. זענען זיי גיווארין צדיקים און האבן אן גיהויבן צו שרייען אויף זייערע יאר און טעג. וואס זיי האבן ביז אהער גיראביוועט און האבן גיהרגעט כמה נפשות.

נאר עס איז דאך אבער דארט גיווען גימישט מיט דעם פול פון משוגעים זענען זיי גיווארין משוגענע צדיקים. און האבן זיך אן גיהויבן צו קריגן איינער מיט דעם אנדערין.

דער האט גיזאגט. איבער דיר. האבן מיר גיהרגעט. און דער האט גיזאגט איבער דיר. האבן זיי זיך אזוי צו קריגט. ביז זיי האבן זיך איינס דאס אנדערע גיהרגעט.

האט דער עלצטער גזלן גישיקט נאך אמאל אנדערע גזלנים. איז אויף אזוי גיווען ווי פריי. האבען זיי זיך אויף גיהרגעט איינס דאס אנדערע. און אזוי איז עטליכע מאל גיווען. ביז זיי זענען אלע אויס גיהרגעט גיווארין.

דער ווייל האט ער א קוק גיטאן אויף דעם דומיט אויף דער אנדערער זייט. האט ער גיזעהן דארט איז גישטאנען אן גישריבן אז ווער עס וועט אן נעמען ביי דער זייט. וועט עס אים טראגן צו דעם וועג וואס עס גייען פון אים ארויס כמה וועגן (דהיינו דער וועג וואס אויבן איז גישטאנען וואס די זון האט מודיע גיווען דער לבנה)

האט ער אן גינומען ביי דער זייט. האט עס אים אהין אוועק גיטראגן (דהיינו צו דעם וועג) האט ער אריין גיטאן די פיס אין דעם וועג. וואס דער פול איז א רפואה צו די פיס איז ער תיכף גיהיילט גיווארין.

איז ער גיגאנגען. און האט גינומען דעם פול פון אלע וועגין און האט איטליכן פול באזונדער איין געבונדן אין א בינטל. (דהיינו) דעם פול פון דעם וועג פון צדיקים האט ער באזונדער איין געבונדן.

און אזוי דעם פול פון די איבריגע וועגין האט ער איטליכן באזונדער פאר בונדן. און האט זיך גימאכט בינטליך פון די פולין. אין האט זיי מיט זיך מיט גינומען.

און ער האט זיך מיישב גיווען און איז גיגאנגען צו דעם וואלד וואס מען האט אים דארט גיראבעוועט. ווי ער איז אהין גיקומען. האט ער זיך אויס גיקליבן איין הויכן בוים. וואס ער איז נאנט צו דעם וועג וואס פון דארט גייען ארויס די גזלנים ראביווען. און האט גינומען דעם פול פון צדיקים און דעם פול פון משוגעים.

זייער תשובה. איז ער אראפ פון דעם בוים.
ווי דער גזלן האט דער זעהן א מענש.

האט ער אן גיהויבן צו שרייען אויף
זיך. וויי איז מיר אזוינס און אזוינס האב
איך גיטאן. גיוואלד גיב מיר אויס א תשובה.
האט ער אים גיענפערט קער מיר אום דאס
קעסטיל. וואס איר האט גירפיוועט ביי
מיר. ווארין ביי זיי איז גיווען פארשריבן
אויף איטליכער גזילה. ווען סע איז גיגזלט
גיווארין.

און ביי וועמין מיהאט דאס גיגזלט. האט
ער אים גיזאגט. איך קער דיר אום תיכף. איך
וועל דיר שענקען אפילו אלע אוצרות פון
גזילה וואס איך האב. אבי גיב מיר אויס א
תשובה.

האט ער אים גיזאגט. דיין תשובה איז
נאר. אז דו זאלסט גיין אין שטאט אריין און
זאלסט שרייען. און זאלסט מתודה זיין איך
בין דאס וואס איך האב דעמולט אויס גירופן
(כנ) ל) און האב גימאכט כמה גזלנים. און האב
גיהרגעט און גיראבעוועט כמה נפשות.

אדאס איז דיין תשובה האט דער גזלן
אים גיגעבן אלע אוצרות. און איז מיט אים
גיגאנגען אין שטאט אריין. און האט אזוי
גיטאן. האט מען דארט אין דער שטאט
גיפסקיט. באשר ער האט אויס גיהרגעט
אזוי פיל נפשות. על כן זאל מען אים הענגען.
למען ידעו. כלומר כדי אנדערע זאלין זיך
אפ לערנען.

ביז ער האט פאר שטאנען (דהיינו דער וואס
האט פריי קיין כח ניט גיהאט אויף די פיס וואס ער איז
ארויף אויף איין בוים) אז עס איז שוין גאר ניט
גיבליבען פון די גזלנים. נאר ער אליין (דהיינו
דער עלצטער גזלן וואס ער האט זיי אלע אן גירעט
כנ) ל) מיט נאך איינעם.

איז ער אראפ פון דעם בוים און האט אויס
גיקערט דעם פול פון דעם וועג. און האט
פאר שפרייט דעם פול פון צדיקים אליין. און
ער איז גיגאנגען און האט זיך ווידער גיעצט
אויף דעם בוים.

און דער עלצטער גזלן (וואס ער האט עס אלץ
גישיקט זיינע לייט און זיי האבן זיך ניט אום גיקערט)
האט זיך זייער גיוואונדערט. וואס ער שיקט
אלץ די גזלנים. און קיינער קערט זיך ניט
אום. האט ער זיך מיישב גיווען און איז אליין
גיגאנגען מיט דעם איינעם וואס ער איז נאך
גיבליבען ביי אים.

און תיכף ווי ער איז גיקומען אויף דעם
וועג. (וואס דער האט דארט פארשפרייט דעם פול
פון צדיקים אליין) איז ער גיווארין א צדיק. און
האט אן גיהויבן צו שרייען צום אנדערין
אויף זיינע יאר און טעג. וואס ער האט
גיהרגעט אזוי פיל נפשות און האט אזוי פיל
גיראבעוועט. און האט גיריסן קברים. און
האט תשובה גיטאן. און האט זייער גרויס
חרטה גיהאט.

ווי ער האט גיזעהן (היינו דער וואס איז גיעסין
אויף דעם בוים) אז ער האט חרטה און טוט

"מיט א פלאטשיקל קען מען צומאל א העכט כאפן!"

ר' ישראל פון נעמיאוו איז אריינגעקומען צו רבין זיך שוואל עצה זיין. היות אז ער מוטשעט זיך מיט פרנסה און יעצט האט זיך אים געמאכט א פרנסה אין א געוויסע שטאט וואו ער קען מאכן פייער געשעפטן איז ער געקומען זיך איינבעטן אז דער רבי זאל צושטימען צו זיין פלאן טראצדעם וואס דארט בודשעוועט א מלחמה. די סכנה איז טאקע גרויס אבער ער איז זייער געענגט מיט פרנסה וויל ער פארן אהין.

דער רבי האט געהאט זיינע פארבארגענע זאכן וואס ער פלעגט זיך נישט עקשנען אויף קיין שום זאך אבער פונדעסטוועגן האט ער דא נישט געוואלט מסכים זיין אז ר' ישראל זאל פארן. ער האט אים געזאגט אז ער זאל אפמאכן ביי זיך אין הארצן אז יא און גיין זענען אלץ איינס, און דערנאך זאל ער זאגן פיגף קאפיטלעך תהלים און וועלכע מחשבה עס וועט אריינקומען אין זיין קאפ די ערשטע דאס זאל ער טון.

ער האט אלץ געטון וואס דער רבי האט אים געהייסן און איז אריינגעקומען צום רבין איבערגעבן די רעזולטאטן אז עס איז אים אריינגעקומען אין מחשבה יא צו פארן. דער רבי האט אבער געוואוסט דעם אמת אז ביים חסיד אין הארצן איז דער יא געווען שטארקער ווי דער גיין. צוליב זיין תאוות ממון האט ער געגלוסט מיטן גאנצן הארצן צו פארן

אויף דער רייזע. האט זיך דער רבי אנגערופן: "נא, מיט א פלאטשיקל קאן מען אמאל א העכט

כאפן!" (מיט א קליין פיש קען מען צומאל כאפן א גרויסן פיש).

ר' ישראל האט נישט פארשטאנען דעם רבי'נס כוונה. ער האט זיך געזעגנט און זיך ארויסגעלאזט אין וועג צו זיינע געשעפטן. דער אויבערשטער האט געפירט אז אן עושר האט אים געדינגען אלס אן ארבעטער. נאך א שטיק צייט האט זיך אנטוויקלט א גוטן קשר צווישן די צוויי און ר' ישראל האט אויסגעניצט דער געלעגנהייט צו משפיע זיין אויפן עושר צום גוטן. יענער איז געווען א געמיינער יונג. ער האט זיך נישט צוריקגעהאלטן פון טון שלעכטע מעשים. ר' ישראל האט געלופעלט ביי אים צו חתונה האבן און ער האט טאקע גענומען אן ערליכע פרוי מיט וועמען ער האט אויפגעשטעלט אן פייער שטוב. ער איז יעדן טאג געקומען אין בית המדרש צום דאווענען. ביז א קורצע צייט איז ער געווען אן אנדערער מענטש, ממש נישט צום דערקענען.

פלוצלינג האט זיך ר' ישראל דערמאנט אין רבי'נס געזעגענונגס ווערטער, "מיט א פלאטשיקל קאן מען אמאל א העכט כאפן!" דורך אים, א קליין מענטשעלע איז אריינגעכאפט געווארן א גרויסער עושר צו אידישקייט. און וואס מיינט איר איז געווען דער עושר'ס לעצטער נאמען? העכט!

לאמיר זיך פאר הערן

בחינה אויף סיפורי מעשיות די דריטע מעשה - דער הינקעדיגער (3)

☐ די שטויב פון צדיקים ☐ די שטויב פון משוגעים ☐ ביידע תשובות זענען ריכטיג ו. וואס איז געווארן מיט דעם גרויסן גולן ווען ער איז געגאנגען אויף די שטויב? ☐ ער איז געווארן א צדיק און חרטה געהאט אויף דעם וואס ער האט גערויבט און גע'הרג'עט ☐ ער האט געריסן קברים און תשובה געטון ☐ ביידע תשובות זענען ריכטיג ז. וואס האט דער גולן געזאגט צו דער וואס האט פריערט נישט געקענט גיין? ☐ ער האט אויף אים געשריגן אז צוליב אים האט ער גע'הרג'עט ☐ ער האט גארנישט גערעדט צו אים ☐ וויי אז איך האב אזוי געטון, גיב מיר ארויס א תשובה ח. וואס האט מען גע'פסק'ט אין שטאט אויף דעם גולן? ☐ אז מ'זאל אים גארנישט טון, ווייל ער האט תשובה געטון ☐ אז מ'זאל אים איינשפארן אין תפיסה, למען ידעו ☐ אז מ'זאל אים הענגען, למען ידעו	א. צו וועלכע וואלד איז ער נאכדעם געגאנגען? ☐ צו די וואלד וואס איז געווען נעבן אים ☐ צו די וואלד וואו מ'האט אים באראבעוועט ☐ צו די וואלד וואו די זון און לבנה קומען זיך צוזאם ב. וועלכע שטויב האט ער אויסגעשפרייט אויף דעם וועג? ☐ די שטויב פון צדיקים ☐ די שטויב פון משוגעים ☐ ביידע תשובות זענען ריכטיג ג. וואס האט פאסירט צו די גולנים וואס זענען געגאנגען אויף די שטויב? ☐ זיי זענען געווארן צדיקים און האבן חרטה געהאט אויף דעם וואס זיי האבן גערויבט און גע'הרג'ט ☐ זיי האבן זיך געשריגן איינער אויפ'ן אנדערן צוליב דיר האבן מיר גע'הרג'עט ☐ ביידע תשובות זענען ריכטיג ד. וויפיל גולנים זענען איבערגעבליבן? ☐ אלע ☐ נאר צען ☐ דער עלצטער (גרעסטער) גולן מיט נאך איינער ה. וועלכע שטויב האט ער נאכדעם אויסגעשפרייט?

נאר דאס זאלט איר זעהן תמיד צו טאן. אן צו טרענקען ביימער - מיט פיל הצלחה

צוליב א טעכנישע סיבה איז די וואך נישט ארויף די שאלות אויף די טעלעפאן ליין,
מיר בעטן אנטשולדיגונג, בעז"ה קומענדיגע וואך מיט א פרישקייט צום הייליגן רבי'נס
מעשיות...

ווער איז שולדיג?

די וואך גייען מיר נאך דעם לאנגן וועג פונעם חג, זיינע פיס זענען שוין אויסגעהיילט געווארן, בעצם איז ער שוין מער נישט קיין חג, מיט דעם אלעם, די היילונג פון זיינע פיס איז נאר געווען דער אנהייב. נאך וואס ער האט שוין באקומען זיין תיקון, איז ער געגאנגען זוכן אלעס וואס ער האט פארלוירן אויפן וועג, ווי דער הייליגער רבי איז ממשיך אין די מעשה: "און ער האט זיך מישב געווען - און איז געגאנגען צום זעלבן וואלד וואו מען האט אים דארט בארויבט".

אין וואלד מישט ער אויס די שטויב פון די צדיקים אינאיינעם מיט דער שטויב פון די 'משוגעים' וואס ער האט אנגעזאמלט, און צעשפרייט עס ארום אויף דער וועג וואו די גזלנים גייען אריבער. דאן גייט ער ארויף אויף א הויכן בוים און וויל זען וואס וועט פאסירן, און טאקע, די גזלנים קומען און ווי נאר זיי טרעטן אויף די שטויב, ווערן זיי צדיקים, זיי הייבן אן שרייען און חרטה האבן אויף דעם וואס זיי האבן גע'גזל'ט און גע'הרג'ט מענטש ביז איצטער. אבער דא האט פאסירט א מאדנע ערשיינונג, וויבאלד אויף דער וועג איז געווען געמישט שטויב פון 'משוגעים' און פון 'צדיקים', זענען זיי געווארן 'משוגע'נע צדיקים... זיי האבן אנגעהויבן זיך קריגן איינער מיטן צווייטן, דער האט געזאגט: 'וועגן דיר האבן מיר גע'גזל'ט, און דער צווייטער זאגט: "דו ביסט שולדיג אין די גזילה," ביז זיי האבן זיך איינער דעם אנדערן גע'הרג'ט.

צווישן די קינדער

אין פתח ו' שטארט

ארויס אלעזר ווי אן אחריות'דיגער באלבטער אינגל. ביי די שעורים הערט ער אויס מיט ערנסטקייט, ביי הפסקה שפילט ער קאגעלעך (טשייכן) מיט הנאה אינאיינעם מיט חברים. ער איז א ממחה צו ווארפן די קאגעלעך העכער און העכער, כאפן אויפאיינמאל די קאגעלעך, קיין איינס זאל נישט אראפפאלן, און גלייך ווייטערגיין צום קומענדיגן שפיל.

איין פרייטאג זוכט אלעזר די קאגעלעך אין זיין טעשל, אבער... ס'איז נעלם אדער חלילה גע'גנב'ט געווארן, ער איז זיכער אז ער האט עס געברענגט אין חדר, זיין צער און ווייטאג האט זיך געשטארקט אהיימקומענדיג אן די קאגעלעך. אלעמאל פאר אבות וכו' שפילט ער מיט זיינע חברים, און יעצט, וואו איז עס נעלם געווארן? ווער ווייסט...

זונטאג אינדערפרי האט ער ווידער ארומגעזוכט אין אלע עקן פון דער פתח אבער ער טרעפט נישט אפילו איינע. צייט פון הפסקה איז אנגעקומען. פונדערווייטנס זעט ער אברמ'לע און יצחק שפילן אויף דער ערד, ער גייט צו נענטער און וואס זענען זיינע אויגן?! נישט מער נישט ווייניגער זיינע שווארצע קאגעלעך. יא יא דאס איז זיינע,